

Primeiro premio

Amante tocada pola antropofaxia
Autora: Cruz Martínez Vilas

Asubío para dentro e marco unha tese
nos pregues dun abdome
Hai informes deliberados
que atravesan as canles
dos embigos que se bican sen présa
Asubío para dentro e acado
a linguaxe íntegra que nos representa

A lascivia corre unha maratón
e fertilízame nas horas en que
acolle este meu territorio
posúeme
xemo como unha cadela quente
e asumo a certeza deste amor
por secuencias

Tesme horizontal, espida, espasmódica
Mollada entre as sabas
tesme en contacto co teu sexo
en posición de amar
A túa lingua succióname enteira
lingua retráctil
Sinto que as cóxegas acurtan as distancias
Estoupa de pracer o clítoris
téñote en min
mergullado
Non hai palabras

Quérote íntimo
acomodado na lentura
do meu pube

Coído que son unha lesma
imprégname no teu cuspe
Lámbeme coma unha pucha
e átame a carón do teu monte
que teño fame

A miña boca afaise á humidade
da achegada lingua e compartimos
flúidos
coma peixes vermellos, ledos
no interior do noso acuario
As noites afanse aos meus dedos
Eles teñen o privilexio de acadar
un si bemol
na superficie quente do teu peito

É unha tenra sensación
pousar os meus labios nos teus
enchouparme no interior
quedar pendurada da túa boca
amor
ese é un doce xogo de equilibrios
ao que estou afeita
seino, dende que fiquei sen bragas
diante túa
e aterrei convulsa no teu ventre
dende aquela, seiño

estou convencida da analoxía
que teño coas limachas

Son unha gata en celo, posúote
Íranse perpetuando, con vehemencia
as miñas pegadas na túa pel
Arrólome, miañando involucrada
nunha melodía que precede á cópula
Como preámbulo bailo sen saia
e agardo
a mutua penetración ao lírico universo
dos abrazos
Son comedora de carne
amante tocada pola antropofaxia
aproxímate
que morro por meterche o dente

As túas mans gabea pola miña nudez
e eu atopo un milleiro de razóns para
estar aquí
Rompo as unllas
na obsesiva tarefa de descubrirete a
rabuñaduras
Ocupome de ti, ben o sabes
Teño a psicopatía do tacto
Déitase ao meu carón e fagámolo amor
Debúxame as liñas, o poema
que atravesa a corrente do meu sangue
porque o meu pube é a base cóncava
con acceso directo aos teus abrazos
Entra en min, mainamente
como a choiva miúda de antonte

Existe unha ecuación de posibilidades
no teu pube
estou segura
aproxímome de poutelas
e déitome enriba de ti quente
fervemos
sinto que podo atraparte
mergullarme na cafeína do teu sexo
na gabeta
onde afondan os instintos animais
que nos arrodean
Son as 10 e un cuarto
e os resultados abránguense maxicamente
coma paporroibos que te sobrevoan...

Tes a capacidade de imbuírme
Semello un apéndice
apegado ao teu corpo
Quero permanecer así...
polo tanto, permito que me devores
déixome, non poño obxección
engúleme
pecha a fiestra para que non poida
saír de ti
e tríscome os dentes nos beizos
que son o teu molete de pantrigo